

SOUTH of the BUTTONWOOD TREE

Heather Webber

A TOM DOHERTY ASSOCIATES BOOK
New York

Розділ 1

— Ви будете справжнім дурнем, якщо дозволите їй залишити те немовля. Воно має потрапити в люблячий дім. — Олета Блексток ляснула рукою по столу, ледь не перекинувши своїм кістлявим ліктем глечик із крижаною водою.

Суддя Квімбі сидів у своєму кабінеті. Зімкнувши пальці під подвійним підборіддям, він намагався зберігати нейтральний вираз обличчя, розглядаючи помаранчевий капелюшок Олети. Той зсунувся набакир, ніби знущаючись із гравітації, — такий же зухвалий і впертий, як і його власниця.

Олета нахилилася вперед. Вугільно-чорні очі світилися впевненістю, коли вона сказала:

— Блу Бішоп не впізнала б любов, навіть якби та підскочила й вдарила її по голові. Мені байдуже, що написано на тому гудзику. Ви самі розумієте, яке рішення буде правильним, пане судде, адже знаєте сім'ю Бішопів краще, ніж будь-хто інший. Навіть краще, ніж я.

Боже Всемогутній! Так, він добре знав Бішопів.

Але також він знав, що той, хто справді турбується про дитину та її добробут, не називатиме її «воно».

Блу

У Баттонвуді, штат Алабама, був один із тих днів, коли в місто разом з легким вітерцем прослизнули якісь

неприємності, розбудивши сонне весняне листя на могутніх дубах і височенних гікорі¹. Вітерець шкрябав пересохлу землю, здіймаючи пил, що розлітався стежкою, ніби намагаючись знайти укриття. Застереження в його свисті було очевидним для всіх, хто хотів слухати.

І якщо хтось і міг розпізнати той застережливий тон, то це я.

Зрештою, я була з Бішопів. Моє прізвище — це фактично синонім до слова *неприємності*. Тато, Твайла і троє моїх братів зустрічали їх, як давно втрачених родичів, начхавши на наслідки. І подивіться, до чого це призвело — всі вони мертві й лежать у землі.

Мені було двадцять дев'ять, і більшу частину свого життя я за будь-яку ціну уникала неприємностей — це було останнє, чого я хотіла. Відчуття того, як зараз вони кружляють навколо мене, змушувало мене нервувати. Я ненавиділа будь-які конфлікти, а моя молодша сестра Персі була уособленням *гречності*.

У сімействі Бішопів ми обидві були білими воронами.

— Що сталося? — запитала Марло Аллеманд, підіймаючи поділ довгої пишної спідниці, щоб переступити поважену колоду. Ми йшли ґрунтовою стежкою до Гудзикового дерева, яке росло рівно на середині шляху, що огинав містечко. Я й не помітила, що зупинилася.

— Просто раптом відчула, як у повітрі витають неприємності.

— Краще ігноруй це, — сказала вона. — Як завжди.

Довга темна тінь неприємностей переслідувала мене все життя. Дразнила. Знущала. Принижувала.

Я зірвала зі стебла сонячну голівку кульбаби й кинула в бляшане відерце до невеличкої купки інших квітів,

які зазнали подібної долі. Витерла руки об старі джинсові шорти, залишаючи на вицвілій тканині кульбабково-жовту смугу. Саме такий колір я шукала в цих лісах сьогодні вранці. Вдома, у своїй художній студії, я перетворю зірвану кульбабу на чорнило — як й інші знайдені квіти, коріння, горіхи та кору.

Однак цього ранку в лісі я шукала не лише їх. Я знову й знову намагалася відшукати... *щось інше*. Те, що не могла розпізнати. Те, чого прагнула все життя, підштовхувана наполегливим вітром, який завжди вишукував загублене.

За допомогою нього мені вдавалося знаходити речі. Годинники, гаманці та навіть Мо — чоловіка Марло, який мав схильність постійно кудись зникати. Я не до кінця розуміла цю здібність, бо не мала над нею контролю. Проте, безперечно, час від часу вона ставала мені в пригоді. І все ж навіть ця унікальна здатність поки що не привела мене до того, що я шукала... завжди. До того, що спонукало мене до блукань у лісі. До того, що гризло душу й не давало спокою.

До загубленої речі, що не мала назви.

У мене було відчуття, що вітер підкаже, що це за річ, коли я знайду її, та досі мені не щастило.

Тож я продовжувала шукати. Перетворення рослин на фарби, які доповнювали художні приладдя з магазину, стало чудовим приводом, аби щоранку блукати лісом. Я була авторкою та ілюстраторкою дитячих книжок, і з вдячністю приймала будь-яку втечу до свого вигаданого світу. Я вже майже закінчила чергову книжку зі своєї популярної серії про молоду, завзяту, але сором'язливу кроличку. Ми з нею обидві вміли знаходити речі, хоч її пригоди були значно веселішими. У цій книжці Поппі Кей Хоппі воліла б займатися балетом, а не хіп-хопом, як інші кролики. І я майже забувала про власні турботи, малюючи кроличку в балетній пачці.

¹ Гікорі (карія, пекан) — велике дерево родини горіхових, що росте переважно в Південно-Східній Азії й Північній Америці (прим. ред.).

Якийсь час ми з Марло йшли в комфортній тиші, а тоді я сказала:

— Мені зателефонували вчора ввечері. Є охочі подивитися фермерський будинок. Сара-Грейс Фултон.

З кожним кроком Марло з-під її спідниці визирали похідні сандалі та яскраво-червоні нігті на ногах.

— Ну, хіба ж не цікаво?

— Дуже. Я дала їй код від комірки для ключів. Сьогодні вона приїде все оглянути.

Я намагалася продати сімейний фермерський будинок вже понад рік, та охочих подивитися було небагато. Його вартість різко впала за ті десятиліття, що моя сім'я там жила. І хоч я й продавала «від власниці» за найнижчою ціною, досі ніхто не зробив жодної пропозиції. Ні за зниженою ціною, ні за будь-якою іншою. Навряд чи я могла б винити в цьому потенційних покупців, адже й сама не хотіла там жити. Я з'їхала звідти щойно змогла дозволити собі власне житло, шість років тому.

Десь у глибині лісу голосно тріснула гілка, й ми з Марло обернулися на цей звук. Щось швидко рухалося крізь густі дерева й кущі.

— Олень? — запитала вона, вдивляючись у тінь.

— Не впевнена.

У лісі стало тихо, наче він теж прислухався. За мить птахи знову почали співати, задзиччали комахи. Хто б не зламав ту гілку, його вже не було.

— У мене гарне передчуття щодо цього будинку. — Повернулася до розмови Марло. — Йому потрібна всього одна людина, яка б побачила весь його потенціал.

Під спів цикад я зірвала ще одну кульбабу й усміхнулася:

— Або ж демонстрація куля.

Вона замахнулася на мене з усмішкою на обличчі. Її темна шкіра виблискувала у вранішньому світлі.

— Його краще полагодити, ніж зруйнувати. У цього будинку міцний фундамент. Думаю, Сара-Грейс — ідеальна покупчиня.

Так, фундамент хороший, але історія брудна. Мій тато, Кобб, виграв його в карти. Він змахлював, хоч ніхто так і не зміг цього довести — а багато хто намагався.

— Сподіваюся, що так. Зайві гроші мені не завадять. І перш ніж ти запитаєш, — я підняла руку, — ні, я ще не телефонувала в агентство з усиновлення.

Марло підняла криси свого солом'яного капелюха, пригладила кучеряве вугільно-чорне волосся з пасмами сивини, й відмахнулася від комара над вухом. Тонка брова осудливо вигнулася дугою.

— Я була зайнята. За кілька тижнів має вийти моя книжка. А ще ж Персі приїхала на літні канікули...

Два тижні тому моя сестра закінчила перший курс коледжу в Університеті Північної Алабами. Мене призначили її опікункою два роки тому, після смерті Твайли (мати завжди просила нас називати її на ім'я). Проте це була радше формальність. Я й так завжди піклувалася про Персі.

Оскільки повноліття в Алабами наставало в дев'ятнадцять, я була юридично відповідальною за неї ще шість місяців, але мій дім завжди залишатиметься її домом, доки вона волітиме жити зі мною. Адже ми — це все, що зосталося від нашої сім'ї.

Принаймні поки що.

Я понад усе хотіла збільшити нашу сім'ю, проте для самотньої жінки з непостійним доходом це було непростим завданням. Я чекала понад три роки, щоб усиновити немовля через державні органи, та зрештою вирішила, що звернутися до приватного агентства з усиновлення було б для мене кращим варіантом. Я економила й заощаджувала,

аби дозволити собі їхні недешеві послуги, але тепер, коли коштів було достатньо, затилювала з офіційною особистою консультацією.

— Хм, — Марло стиснула губи, підфарбовані в темно-червоний колір.

Вона знала мене надто добре, бо, можна сказати, виховала. Їй із Мо було трохи за шістдесят, і вони стали для нас із Персі тими бабусею й дідусем, яких ми ніколи не мали. Майже вісімнадцять років тому вони прийняли нас у свою бездітну сім'ю. Тоді Твайла вперше привела нас до «Кролячої нірки» — дитячої книгарні Аллемандів. Мені було одинадцять, Персі — лише рік.

Ми потребували порятунку.

Й Аллеманди нас врятували.

«Кроляча нірка» стала моїм щасливим місцем. Там, серед барвистих книжок і доброти Марло й Мо, я сховалася від реальності, знайшла безпечний притулок, дім. Крамниця була сповнена тепла, любові й щастя.

— Гарзд, гарзд, добре. — Я почухала носа. — Я боюся починати процес усиновлення. Що, як біологічні батьки не виберуть мене? Що, як вони захочуть когось із купою друзів?..

Державні соціальні працівники у попередніх відгуках наполегливо рекомендували мені, як самотній жінці, більше виходити в люди, стати «ниткою в тканині громади». Мене трохи нудило від цього менталітету, де виховання дитини — *спільна справа всього села*. В грудях тисло, коли я згадувала про всі ті шкільні роки, коли ніхто не сидів зі мною за обідом і не грався на перерві. Я ніколи не тусувалася з друзями, ніколи не залишалася у них на ніч і ніколи не ходила на шкільні танці. Навіть зараз, окрім Марло, Мо й Персі, близьких друзів у мене не було. Якби мала вибір, то давно б переїхала. У нове місто. У світле

майбутнє. Почала б усе з чистого аркуша. А минуле поховала б тут, у Баттонвуді. Глибоко поховала б.

Та вибору в мене не було. Поки ні. Той вітер, що підштовхував мене вперед, водночас і стримував, прив'язуючи до Баттонвуда, немов маленьку пташку у великій гарній клітці. Поки не знайшла ту невідому загублену річ, я могла вільно блукати — але тільки в межах власної ошатної в'язниці.

— Якщо піддасися страху, він завжди стримуватиме тебе, — тихенько пробурмотіла Марло. — Будь собою, Блу Бішоп. Будь сильною. Якщо дозволиш іншим пізнати тебе, вони полюблять тебе так само сильно, як і я. Безсумнівно. Відкритися й бути *собою* — ось єдиний спосіб отримати те, чого ти так прагнеш.

Бути собою. Улюблена фраза Марло. За багато років у книгарні я чула її так само часто, як «дякую», «приходьте ще» і «туалет далі по коридору, праворуч».

Я намагалася бути собою, справді намагалася, та легше було сказати, ніж зробити. Вона не знала, як це — бути з сімейства Бішопів. Коли за кожним кроком пильно стежать та оцінюють із тим же упередженням, що й решту членів моєї сім'ї. Ми були намальовані тим самим кривим мазком пензля — їхні хибні рішення відкидали тінь і на мене, заважаючи бути собою.

— І не смій говорити мені, що це легше сказати, ніж зробити, — продовжила вона. — Бо Персі вже довела, що це не так. Це місто не має проблем із тим, що ти з Бішопів — більшість давно це прийняла. Проблема в тому, що *ти сама* не можеш змиритися, що ти — Бішоп, і чіпляєшся за це як за виправдання свого добровільного вигнання, моя сором'язлива, мила дівчинко.

Я копнула ще один камінь. Ми вже мільйон разів про це говорили. А може, й більше.

неприємності, розбудивши сонне весняне листя на могутніх дубах і височенних гікорі¹. Вітерець шкрябав пересохлу землю, здіймаючи пил, що розлітався стежкою, ніби намагаючись знайти укриття. Застереження в його свисті було очевидним для всіх, хто хотів слухати.

І якщо хтось і міг розпізнати той застережливий тон, то це я.

Зрештою, я була з Бішопів. Моє прізвище — це фактично синонім до слова *неприємності*. Тато, Твайла і троє моїх братів зустрічали їх, як давно втрачених родичів, начхавши на наслідки. І подивіться, до чого це призвело — всі вони мертві й лежать у землі.

Мені було двадцять дев'ять, і більшу частину свого життя я за будь-яку ціну уникала неприємностей — це було останнє, чого я хотіла. Відчуття того, як зараз вони кружляють навколо мене, змушувало мене нервувати. Я ненавиділа будь-які конфлікти, а моя молодша сестра Персі була уособленням *гречності*.

У сімействі Бішопів ми обидві були білими воронами.

— Що сталося? — запитала Марло Аллеманд, підіймаючи поділ довгої пишної спідниці, щоб переступити поважену колоду. Ми йшли ґрунтовою стежкою до Гудзикового дерева, яке росло рівно на середині шляху, що огинав містечко. Я й не помітила, що зупинилася.

— Просто раптом відчула, як у повітрі витають неприємності.

— Краще ігноруй це, — сказала вона. — Як завжди.

Довга темна тінь неприємностей переслідувала мене все життя. Дразнила. Знущала. Принижувала.

Я зірвала зі стебла сонячну голівку кульбаби й кинула в бляшане відерце до невеличкої купки інших квітів,

які зазнали подібної долі. Витерла руки об старі джинсові шорти, залишаючи на вицвілій тканині кульбабково-жовту смугу. Саме такий колір я шукала в цих лісах сьогодні вранці. Вдома, у своїй художній студії, я перетворю зірвану кульбабу на чорнило — як й інші знайдені квіти, коріння, горіхи та кору.

Однак цього ранку в лісі я шукала не лише їх. Я знову й знову намагалася відшукати... *щось інше*. Те, що не могла розпізнати. Те, чого прагнула все життя, підштовхувана наполегливим вітром, який завжди вишукував загублене.

За допомогою нього мені вдавалося знаходити речі. Годинники, гаманці та навіть Мо — чоловіка Марло, який мав схильність постійно кудись зникати. Я не до кінця розуміла цю здібність, бо не мала над нею контролю. Проте, безперечно, час від часу вона ставала мені в пригоді. І все ж навіть ця унікальна здатність поки що не привела мене до того, що я шукала... завжди. До того, що спонукало мене до блукань у лісі. До того, що гризло душу й не давало спокою.

До загубленої речі, що не мала назви.

У мене було відчуття, що вітер підкаже, що це за річ, коли я знайду її, та досі мені не щастило.

Тож я продовжувала шукати. Перетворення рослин на фарби, які доповнювали художні приладдя з магазину, стало чудовим приводом, аби щоранку блукати лісом. Я була авторкою та ілюстраторкою дитячих книжок, і з вдячністю приймала будь-яку втечу до свого вигаданого світу. Я вже майже закінчила чергову книжку зі своєї популярної серії про молоду, завзяту, але сором'язливу кроличку. Ми з нею обидві вмели знаходити речі, хоч її пригоди були значно веселішими. У цій книжці Поппі Кей Хоппі волила б займатися балетом, а не хіп-хопом, як інші кролики. І я майже забувала про власні турботи, малюючи кроличку в балетній пачці.

¹ Гікорі (карія, пекан) — велике дерево родини горіхових, що росте переважно в Південно-Східній Азії й Північній Америці (прим. ред.).

Якийсь час ми з Марло йшли в комфортній тиші, а тоді я сказала:

— Мені зателефонували вчора ввечері. Є охочі подивитися фермерський будинок. Сара-Грейс Фултон.

З кожним кроком Марло з-під її спідниці визирали похідні сандалі та яскраво-червоні нігті на ногах.

— Ну, хіба ж не цікаво?

— Дуже. Я дала їй код від комірки для ключів. Сьогодні вона приїде все оглянути.

Я намагалася продати сімейний фермерський будинок вже понад рік, та охочих подивитися було небагато. Його вартість різко впала за ті десятиліття, що моя сім'я там жила. І хоч я й продавала «від власниці» за найнижчою ціною, досі ніхто не зробив жодної пропозиції. Ні за зниженою ціною, ні за будь-якою іншою. Навряд чи я могла б винити в цьому потенційних покупців, адже й сама не хотіла там жити. Я з'їхала звідти щойно змогла дозволити собі власне житло, шість років тому.

Десь у глибині лісу голосно тріснула гілка, й ми з Марло обернулися на цей звук. Щось швидко рухалося крізь густі дерева й кущі.

— Олень? — запитала вона, вдивляючись у тінь.

— Не впевнена.

У лісі стало тихо, наче він теж прислухався. За мить птахи знову почали співати, задзиччали комахи. Хто б не зламав ту гілку, його вже не було.

— У мене гарне передчуття щодо цього будинку. — Повернулася до розмови Марло. — Йому потрібна всього одна людина, яка б побачила весь його потенціал.

Під спів цикад я зірвала ще одну кульбабу й усміхнулася:

— Або ж демонстрація куля.

Вона замахнулася на мене з усмішкою на обличчі. Її темна шкіра виблискувала у вранішньому світлі.

— Його краще полагодити, ніж зруйнувати. У цього будинку міцний фундамент. Думаю, Сара-Грейс — ідеальна покупчиня.

Так, фундамент хороший, але історія брудна. Мій тато, Кобб, виграв його в карти. Він змахлював, хоч ніхто так і не зміг цього довести — а багато хто намагався.

— Сподіваюся, що так. Зайві гроші мені не завадять. І перш ніж ти запитаєш, — я підняла руку, — ні, я ще не телефонувала в агентство з усиновлення.

Марло підняла криси свого солом'яного капелюха, пригладила кучеряве вугільно-чорне волосся з пасмами сивини, й відмахнулася від комара над вухом. Тонка брова осудливо вигнулася дугою.

— Я була зайнята. За кілька тижнів має вийти моя книжка. А ще ж Персі приїхала на літні канікули...

Два тижні тому моя сестра закінчила перший курс коледжу в Університеті Північної Алабами. Мене призначили її опікункою два роки тому, після смерті Твайли (мати завжди просила нас називати її на ім'я). Проте це була радше формальність. Я й так завжди піклувалася про Персі.

Оскільки повноліття в Алабами наставало в дев'ятнадцять, я була юридично відповідальною за неї ще шість місяців, але мій дім завжди залишатиметься її домом, доки вона волітиме жити зі мною. Адже ми — це все, що зосталося від нашої сім'ї.

Принаймні поки що.

Я понад усе хотіла збільшити нашу сім'ю, проте для самотньої жінки з непостійним доходом це було непростим завданням. Я чекала понад три роки, щоб усиновити немовля через державні органи, та зрештою вирішила, що звернутися до приватного агентства з усиновлення було б для мене кращим варіантом. Я економила й заощаджувала,

аби дозволити собі їхні недешеві послуги, але тепер, коли коштів було достатньо, затилювала з офіційною особистою консультацією.

— Хм, — Марло стиснула губи, підфарбовані в темно-червоний колір.

Вона знала мене надто добре, бо, можна сказати, виховала. Їй із Мо було трохи за шістдесят, і вони стали для нас із Персі тими бабусею й дідусем, яких ми ніколи не мали. Майже вісімнадцять років тому вони прийняли нас у свою бездітну сім'ю. Тоді Твайла вперше привела нас до «Кролячої нірки» — дитячої книгарні Аллемандів. Мені було одинадцять, Персі — лише рік.

Ми потребували порятунку.

Й Аллеманди нас врятували.

«Кроляча нірка» стала моїм щасливим місцем. Там, серед барвистих книжок і доброти Марло й Мо, я сховалася від реальності, знайшла безпечний притулок, дім. Крамниця була сповнена тепла, любові й щастя.

— Гарзд, гарзд, добре. — Я почухала носа. — Я боюся починати процес усиновлення. Що, як біологічні батьки не виберуть мене? Що, як вони захочуть когось із купою друзів?..

Державні соціальні працівники у попередніх відгуках наполегливо рекомендували мені, як самотній жінці, більше виходити в люди, стати «ниткою в тканині громади». Мене трохи нудило від цього менталітету, де виховання дитини — *спільна справа всього села*. В грудях тисло, коли я згадувала про всі ті шкільні роки, коли ніхто не сидів зі мною за обідом і не грався на перерві. Я ніколи не тусувалася з друзями, ніколи не залишалася у них на ніч і ніколи не ходила на шкільні танці. Навіть зараз, окрім Марло, Мо й Персі, близьких друзів у мене не було. Якби мала вибір, то давно б переїхала. У нове місто. У світле

майбутнє. Почала б усе з чистого аркуша. А минуле поховала б тут, у Баттонвуді. Глибоко поховала б.

Та вибору в мене не було. Поки ні. Той вітер, що підштовхував мене вперед, водночас і стримував, прив'язуючи до Баттонвуда, немов маленьку пташку у великій гарній клітці. Поки не знайшла ту невідому загублену річ, я могла вільно блукати — але тільки в межах власної ошатної в'язниці.

— Якщо піддасися страху, він завжди стримуватиме тебе, — тихенько пробурмотіла Марло. — Будь собою, Блу Бішоп. Будь сильною. Якщо дозволиш іншим пізнати тебе, вони полюблять тебе так само сильно, як і я. Безсумнівно. Відкритися й бути *собою* — ось єдиний спосіб отримати те, чого ти так прагнеш.

Бути собою. Улюблена фраза Марло. За багато років у книгарні я чула її так само часто, як «дякую», «приходьте ще» і «туалет далі по коридору, праворуч».

Я намагалася бути собою, справді намагалася, та легше було сказати, ніж зробити. Вона не знала, як це — бути з сімейства Бішопів. Коли за кожним кроком пильно стежать та оцінюють із тим же упередженням, що й решту членів моєї сім'ї. Ми були намальовані тим самим кривим мазком пензля — їхні хибні рішення відкидали тінь і на мене, заважаючи бути собою.

— І не смій говорити мені, що це легше сказати, ніж зробити, — продовжила вона. — Бо Персі вже довела, що це не так. Це місто не має проблем із тим, що ти з Бішопів — більшість давно це прийняла. Проблема в тому, що *ти сама* не можеш змиритися, що ти — Бішоп, і чіпляєшся за це як за виправдання свого добровільного вигнання, моя сором'язлива, мила дівчинко.

Я копнула ще один камінь. Ми вже мільйон разів про це говорили. А може, й більше.